



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disputationes Theologicae

Quatuor Tomis distinctæ: Quibus Univerſa Theologia Scholastica Clare,
Breviter & accuratè explicatur

De Deo, Et De Angelis

Martinon, Jean

Burdegalæ, 1644

Sect. 1. An sint in Deo tres personæ realiter distinctæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73898)

SECTIO I.

An sint in Deo tres personae realiter distinctae?

Conclusio: Deus est vnus in essentia, & trinus in personis realiter distinctis, Pater, Filius, & Spiritus sanctus. Est de fide, tradita in Symbolo Apostolorum, & in omnibus ferè Conciliis Oecumenicis, speciatim vero in Lateranensi sub Innocentio tertio, cuius verba hæc sunt cap. Firmius, de summa Trinitate. *Vnus solus est verus Deus, Pater, Filius, & Spiritus sanctus: tres quidem personae, sed vna essentia, substantia, seu natura simplex omnino, non multiplicata.* Et cap. sequenti circa medium: *In Deo solummodo Trinitas est, non quaternitas: quia qualibet trium personarum est illa res, videlicet substantia, essentia, seu natura diuina.*

Eadem veritas traditur scriptis in Scriptura. In veteri quidem Testamento Genes. 1. innumerat personarum diuinitatem pluralitatem, v. 1. vbi secundum textum hebraicum tribuitur pluribus rerum omnium creaturam effectio, ac Deus rerum omnium conditor voce plurali *Elohim*, & signatur: tum v. 26. vbi Deus hominem formaturus sic loquitur de seipso in plurali: *Faciamus hominem ad imaginem, & similitudinem nostram.* Est enim probabile maius ibi subesse mysterium, quam simplicis phrasos hebraicæ, pluralè numerû pro singulari usurpantis. Et vt notat Theod. q. 19. in Gen. Deus in Scriptura rarè loquitur in numero plurali, idque non sine mysterio; nimirum ad insinuandum numerum personarum Trinitatis, vt Gen. 1. v. 7. *Venite descendamus &c.* Ibidemq; refutat Th. od. alium expositionem Iudæorû affirmantium Deum locutum esse Angelis, cum dixit *Faciamus &c.* Nam homo non fuit creatus ad imaginem & similitudinem Angelorum: Deus autè dixit, *Faciamus hominem ad imaginem & similitudinem nostram.* Et Basil. homil. 9. Hexam. prope finem refellit ineptam euasione respondentium, Deum in vnica persona dixisse sibi ipsi, *Faciamus* vt seipsum ad opus excitaret. *Quis enim faber, inquit, aut ararius, aut lignarius, aut cerid comarius sutor, solus ipse quidem, nec alio quoquam sibi cooperante stipatus, interque sue artis instrumenta desidens; quis, inquam, sibi soli admurmurat dicens, Faciamus gladium, aut comparamus aratrum, conficiamus calceamentum: ac non potius silentio suam, cum libuerit, accommodatam ad artem exequitur operationem? Sum enim in signis profecto nugæ, vnum aliquem inueniri, qui sibi imperet, siue preceptorem desidere, & heriliter seipsum, vehementerque urgere, & exhortari.*

Verum vt hæc, & similia veteris Testamenti loca trita, & communia præ ermittam non possum vnum præterire à paucis animaduertendum, Prouerb. 30. v. 4. vbi de Deo sic dicitur: *Quis ascendit in celum, atque descendit? Quis continuit Spiritum in manibus suis? Quis collegauit aquas, quasi in veste mto? Quis suscitauit omnes terminos terra? Quod nomen est eius, & quod nomen Filij eius, si nosti? Vbi Salomon addit, Si nosti, vel vt est in Hebræo *Ki chedang*, quod noueris, id est, phrasi hebraica, nota bene, vel, quod velim vt diligenter notes: propterea quod mysterium Trinitatis tunc teporis paucissimis tantum, & legis periculis expressè tradebatur, reliquis verò manebat incognitum, quibus propter difficultatem non expediebat tunc reuelari. Notat etiam Salazar eodem loco, Salomonem insinuasse Spiritum sanctum verbis illis, *Quis continuit Spiritum in manibus suis*, vel, vt habent Septuaginta Interpretes, in sinu suo? Adde & Christum, seu Verbum incarnatum ibidem insinuari verbis istis, *Quis ascendit in caelum, atque descendit?* Videtur enim Christus ad hunc locum alluisse, cum dixit Ioan. 3. v. 23. *Nemo ascendit in celum, nisi qui descendit de celo, filius hominis, qui est in celo.**

In nouo autem Testamento clarè & apertè eadem veritas reuelata est pluribus locis: vt Matth. 16. *Baptizantes eos in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti.* Vbi distinctio realis personarum significatur vocibus Patris, Filij, & Spiritus sancti. Filius enim debet distinguere realiter à patre, à quo gignitur: Spiritus verò sanctus annumeratur Patri & Filio, tanquam ab illis distinctus. Sicut enim additur Patri Filius, velut ab illo distinctus: ita Spiritus sanctus additur Patri & Filio, velut distinctus ab utroque. Vnitas verò essentiae earundem personarum designatur per particulam, *In nomine*, quæ indicat tres illas personas habere vnicū nomen diuinitatis, vnicamque auctoritatem & virtutem, quæ sanctificamur, & filij Dei adoptiuè efficiuntur. Neque enim virtus & auctoritas vnus creaturæ sufficeret, vt per se solam nos sanctificaret, & filios Dei efficeret. Neque conueniens fuit Christum in hac Baptismi forma, quæ est compendium totius Christianæ Religionis, omnibus primò tradendum, vel Deum sanctificationis auctorem non exprimeret, vel creaturam illius æquo adtingere, & sub eodem nomine illam exprimere. Quorum primum contingeret, si ne Pater quidem esset Deus. Secundum autem: si aliqua ex illis personis esset Deus, aliæ vero duæ, aut altera illarum esset creatura.

Eadem veritas traditur passim in toto Ioannis Euangelio, præsertim capite 10. vers. 30. *Ego & Pater vnum sumus.* Et cap. 5. v. 18. *Propterea ergo magis querebant eum Iudæi interficere, quia non solum soluebat Sabbathum: sed & patrem suum dicebat Deum, aequalem se faciens Deo.* Quod postremum Christus ibidem verbis sequentibus magis magisque confirmat. Et cap. 14. Christus seipsum, & Patrem, & Spiritum sanctum, Deum esse non obscure docet, v. 11. & 16. Et 1. Ioan. 5. v. 7. *Tres sunt qui testimonium dant in celo: Pater, Verbum, & Spiritus sanctus, & hi tres vnum sunt. Et tres sunt qui testimonium dant in terra: Spiritus, aqua, & sanguis, & hi tres vnum sunt.* Vbi quæ-

do ait, tres esse qui testimonium dant in caelo, id est, qui attestantur nostram redemptionem per Christum, intelligit tres verè & realiter distinctos. Sicut quando subdit, tres etiam esse qui testimonium dant in terra eiusdem redemptionis, spiritum, aquam, & sanguinem; intelligit tres verè & realiter distinctos: nempe spiritum, id est, animam Christi, quam emisit, & aquam & sanguinem, quae de eius corpore fluxerunt. Quamvis autem addit, *Et hi tres unum sunt*, intelligit Patrem, Filium, & Spiritum sanctum esse unum naturam: sicut spiritus, aqua, & sanguis sunt unum persona in Christo. De hoc testimonio dicemus plura num.

5. Præterea de qualibet persona sigillatim plura sunt Scripturæ testimonia. De Patre quidem legitur 2. Corinth. 1. *Benedictus Deus, & Pater Domini nostri IESU Christi, Pater misericordiarum, & Deus totius consolationis.* Et 1. Corinth. 1. *Fidelis Deus per quem vocati estis in societatem Filij eius IESU Christi Domini nostri.* Et Ioan. 20. *Ascendo ad Patrem meum & Patrem vestrum, Deum meum, & Deum vestrum.* Item Ioan. 3. *Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret.* Et 1. Ioannis 4. *In hoc apparuit charitas Dei, quoniam Filium suum unigenitum misit.* In quibus & similibus testimoniis notandum est, Deum vocari Patrem specialiter & singulariter Domini nostri IESU Christi, & Filij unigeniti.

6. De Filio (qui & Verbum, quia per viam intelligentiæ signatur, & IESUS dicitur & Christus, propter assumptam humanitatem) leguntur hæc Ioan. *In principio erat Verbum, & Verbum erat apud Deum, & Deus erat Verbum.* Vbi cum dicitur: *Verbum erat apud Deum*, sine dubio de vero Deo sermo est, & de eo asseritur, *Deus erat Verbum*, aut, *Verbum erat Deus*, ille scilicet verè & proprie dictus, de quo ante immensitate sermo erat. Neque enim dici potest, quod mutetur significatio vocabuli Deus: quia id esset non docere, sed fallere, & magnam erroris occasionem præbere. Adde quod statim subiicitur: *Omnia per ipsum facta sunt* &c. Deus autem verus fecit omnia per seipsum, iuxta illud Psal. 148. *Ipsæ dixit et facta sunt, ipse mandavit et creata sunt.* Et Genes. 1. *In principio creavit Deus &c.* Adde etiam quod creare est solius veri Dei. Quare si per Verbum omnia creata sunt, id est, producta ex nihilo, proxime vel remote; necesse est Verbum esse verum Deum. Idem ipse confirmavit Ioan. 10. additò clarè ut Iudæi manifestè intellexerint ipsum se Deum dicere verbis illis, & sequentibus: *Oves meæ vocem meam audiunt.* &c. & non rapierit eam. *Et quoniam de manu mea. Pater meus quod dedit mihi manus omnibus est: & nemo potest rapere de manu Patris mei. Ego & Pater unum sumus.* Neque verò Christus hanc Iudæorum de se opinionem correxit,

sed confirmavit amplius cum subiunxit, *Si non facio opera Patris mei, nolite mihi credere. Si verò facio: & si mihi non credidistis, credite, operibus credite.* De eodem dicitur 1. Ioan. 3. *per hoc cognovimus charitatem Dei, quoniam ille (Deus) animam suam pro nobis posuit.* Et cap. 5. in fine, *Scimus quoniam Filius Dei venit, & dedit nobis sensum ut cognoscamus Deum verum, & simus in vero Filio eius. Hic est verus Deus: & vita æterna.* Græcè, *in verò advenit in nos, ut nos ad verum intelletum perduceret.* Vbi particula, *hic*, vel *verò*: refert apostolus Filium. Et Actor. 20. *Attendite vobis & universo gregi, in quo vos Spiritus sanctus posuit Episcopos regere Ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo.* Deus autem qui Ecclesiam acquisivit sanguine suo, Christus est. Et Roman. 9. vers. 5. *Quorum Patres & ex quibus est Christus, qui est super omnia Deus benedictus in sæcula.* Et Philippen. 2. *Cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est esse se aequalem Deo.* Et Heb. 1. *Ad Filium autem (supple, dicit Deus Pater) Thronus tuus Deus in sæculum sæculi, Virga directionis virga regni tui.*

Denique de Spiritu Sancto legitur Actor. 5. *Cur tentavit Sathanas cor tuum, mentiri de Spiritu sancto? non est mentiris hominibus, sed Deo.* Et 1. Cor. 12. *Divisiones operationum sunt, idem verò Deus qui operatur omnia in omnibus.* Et paulò post: *Hæc omnia operatur unus atque idem spiritus, dividens singulis prout vult.* Et cap. 6. v. 19. & 20. *Nescitis quoniam membra vestra templum sunt Spiritus sancti, qui in vobis est, &c. Glorificate & portate Deum in corpore vestro.* Illum scilicet Spiritum sanctum qui in vobis est, Galetiam eum templum tribuit, Deum illum esse significat. Solius enim Dei est habere templum, & præcipuo cultu religionis coli. Et capitulo 2. vers. 10. dixit eundem Spiritum *Omnia scrutari, etiam profunda Dei*: idque illi esse proprium, videlicet ratione naturæ quæ verus est Deus: confertque illum cum spiritu hominis, qui certè est de substantia hominis. Eundem Christus Ioan. 15. & 16. ait, *Procedere à Patre*, processione speciali scilicet, de qua inferius dicitur. 24. non autem communi rebus omnibus per creationem, de qua alioqui non erat cur speciatim fieret libi mentio. Notant etiam sancti Patres, ut refert Suarez lib. 2. de Trinitate. cap. 5. in fine, Spiritum sanctum in Scriptura nunquam numerari in ordine creaturarum: sed ubicunque recensentur creaturæ, perueniri solum ad Angelos in genere, vel in specie ad Cherubinos & Seraphinos: Spiritum verò sanctum in Scriptura temper numerari in ordine personarum divinarum.

Eandem personarum Trinitatem aliqui variis argumentis naturalibus ostendere conati sunt. Quidam enim ex eo quod Deus est mens & intelligentia nisi sunt demonstrare, in Deo esse Verbum & amorem; atque verbum esse alicuius verbum: item amorem

esse alicuius producentis amorem. Sed si per verbum, & amorem intelligunt tantum intellectum & volitionem: nihil proficiunt. Sin autem intelligit verbum & amorem productum realiter vt personam distinctam a persona producente: vtuntur argumento plane obscuro & inutili. Quamuis enim euidens sit Deum esse intelligentem, & amantem: non tamen quod ad intelligendum & amandum egeat verbo & amore personali producto, quo formaliter intelligat & amet: sed potius quod per seipsum substantialiter, circa realem productionem, sic formaliter intelligens & amans.

Alij voluerunt id demonstrare ex eo quod Deus sit infinitum, & summum bonum, ac per consequens sit infinite communicabilis. Quia infinita communicatio esse nequit, nisi Deus a Deo procedat. Non potest autem alius Deus, id est, ipsam Deitate distinctus, procedere; quia impossibile est esse plures Deos: quare erit idem Deus, hypostasi solum seu persona distinctus.

Verum neque hoc argumentum quidquam probat. Quoniam licet Deus sit summum bonum & infinitum, atque infinite communicabile quantum in ipso est: tamen si nihil esset possibile cuius diuinitatem esse infinite communicaretur, defectu capacitatis in recipiente. Deinde factis est quod Deus in infinitum sit actiuus ad extra, & productiuus creaturarum quae magis ac magis in infinitum participant suas perfectiones: estque probabilius Deum posse extra se producere actum infinitum. Rursus communicatio non fitantum per productionem: sed & per vnionem hypostaticam, qualis in Christo est: & per conseruationem, quae respectu multorum infinite durationis est: & per visionem ac fruitionem beatificam, quae maior ac maior in infinitum dari potest in creaturis intelligentibus perfectioribus ac perfectioribus in infinitum. Nulla enim potest creati tam perfecta, qua perfectior fieri non possit. Quare infinita communicatio non postulat vt idem Deus a Deo procedat. Imo nec ratio naturalis capit, quod a Deo possit Deus procedere, neque quod aliquid productum sit Deus ipse: vt fatentur S. Thom. 2. 2. art. 1. in corp. Interpretes ibidem, Scholastici in 1. dist. 3. & Suarez. li. 2. cap. 11. n. 5. & cap. 2. nu. 2. ubi rone ait mysterium Trinitatis non posse demonstrari positiuè naturalibus rationibus, id est, per aliquod medium naturale, sed non reuelatum, quod illud ostendat: negatiuè tamen posse ostendi non esse impossibile, satisfaciendo naturalibus argumentis, quae in contrarium afferuntur ab infidelibus. Contra quos hoc mysterium probari potest, primò ostendendo per argumenta credibilitatis dogmata fidei Christianae esse vera & amplectenda: Deinde ostendendo hoc mysterium esse dogma fidei Christianae. Primum attinet ad Secundam Secundae, in tractatu de Fide. Secundum hinc abundè praestitum est citatis Scripturae te-

stimonis, quibus addere Patrum & Conciliorum testimonia superuacaneum foret, cum notissimum sit Athanasium, Basilium, Hieronymum, Augustinum, & alios antiquissimos Patres, & scriptis & miraculis plurimis contra Arianos hanc veritatem fidei confirmasse, expressè traditam & definitam in Concilio I. Constantinopolitano I. Ephesino, Chalcedonensi, aliisque conciliis.

Ricardus Victorinus lib. 3. de Trinitate cap. 2. alias rationes adducit ad idem probandum. Nempe quia summa bonitas sine charitate esse non potest. Caritas autem non potest esse nisi vnus erga alium. Et summa ac perfectissima caritas non potest esse nisi erga summè bonum. In Deo autem est summa bonitas: ergo & caritas. Ergo alius qui diligit, & alius qui diligitur. Ergo pluralitas personarum. Atqui haec personae debent esse summè bonae, vt summa caritate & diuina diligi queant. Quare illae personae sunt Deus, cum aliter non possint esse summè bonae. Praeterea felicitas summa non potest esse vnus solitarij, sine consortio. Deus autem est summè felix: quare consortium debet habere. Non cret autem Deus habere consortem alium Deum: ergo debent esse multae personae quae sunt idem Deus.

Verum haec rationes & similes non conuincunt. Nam priori potest facile responderi, quod si caritas proprie ad seipsum esse nequit; erit in Deo caritas essentialis & necessaria, saltem circa creaturas intellectuales possibiles, amando illas propter ipsas. Circa seipsum vero habebit Deus amorem perfectissimum, longè excellentiorem charitate creata, planèque adequantem obiecti illius infinite excellentis amabilitatem.

Ad posteriorem vero rationem negari potest quod vnus sine consortio non possit esse summa felicitas. Et enim Deus ipse est essentialiter beatus, cuius est essentialis nihilominus pluralitas personarum. Et singulae personae sunt per suam naturam beatae, etiamsi consortium personarum non includatur in natura: alioqui summa aliqua perfectio, & simplicitate simplex non contingeretur. Itaque in natura diuina pluralitas tamen personarum diuinarum pertinet ad obiectum formalem beatitudinis. Deus est essentialis. Sed ex eo quod lumine naturali habeamus Deum esse essentialiter & summè beatum, non potest haberi naturaliter Deum esse in personis trinam quasi naturaliter notum sit non posse aliter esse summè beatum.

Si quis instet Philosophos Ethnicos, vt Mercurium Trimegistum, Platonem, & alios, cognouisse Patrem, & Verbum, imò & Spiritum sanctum. Quibus genus Monadem (vt inquit Trimegistus) & in ipse se summi reflexis ardorem: Respondeo Philosophos illos nec rectè cognouisse; nec idipsum quod de personis diuinis dicere vili sunt, fuisse assecutos ratione nat-

101 Ricardus

113

Vnde, & quomodo Trinitas nota gentilibus philosophis.

Q93

Quomodo probandum contra fideles mysterium Trinitatis.

turali; sed didicisse ab iis qui diuinitus edo-
cti erant, scilicet ab Hebraeis, vt Clemen-
tis Romani, Ambrosij, & aliorum veterum
testimonij luculentis confirmat Pine-
da libro tertio de rebus Salomonis capit.
28. Potuerunt etiam generalius illam qua-
temcunque Trinitatis notitiam ex quatuor
fontibus haurire. Nempe ex oraculis ip-
sis Gentium: ex Libris Sybillarum, ex Sa-
cris litteris, & ex consuetudine cum He-
braeis; vt fuse ostendit Florauantius libro
tertio de Trinitate cap. 1. in 2. parte capit.

Platonici quidem posuerunt mentem à
primo principio genitam: sed diuina na-
tura à primo principio, vt constat ex ip-
sorum libris. Idemque fuit sensus Trime-
gisti. Quis etiam dicitur illud non aper-
te intelligitur de personis diuinis. Nam
explicari potest, vt explicatur à D. Thoma
quæst. 32. articulo primo ad prim. Quod
Deus vnus, vnum mundum creauerit, & ad
se vt ad finem ordinauerit. Eodemque ar-
ticulo recte concludit S. Thomas non posse
hominem ex creaturis ad cognitionem Trin-
tatis assurgere: quia creaturæ ducunt nos
tantum in Dei cognitionem vt effectus in
causam. Vnde de Deo ratione naturali id
tantum possumus cognoscere, quod ei com-
petit secundum quod est omnium entium
principium. Virtus autem creaturæ Dei, est
communis toti Trinitati: vnde pertinet ad
vniuersitatem essentia, non ad distinctionem
personarum. Quare per rationem natura-
lem ea tantum de Deo cognoscere possumus,
quæ pertinent ad vniuersitatem essentia: non au-
tem ea quæ pertinent ad distinctionem per-
sonarum. Huc vsque S. Thomas.

13.
Creaturæ
non possunt
ducere in
notitiā in
Trinitatis

SECTIO II.

Referuntur, & refelluntur varij errores contra
mysterium Trinitatis. A. Primum
refutatur error Iudaorum.

14.
Contra hoc fidei mysterium senserunt
multi. Primum enim Iudæi vnicam in Deo
personam, æquæ ac vnicam essentiam esse
concedunt. Contra quos plura ex Testamen-
to veteri testimonia congerunt, & explicant
Chrysostomus in Serm. de Trinit. qui habetur
in fine tomi tertij veteris editionis, Basil. ho-
mil. 9. in Hexam. & lib. 5. contra Eunomium.
Greg. Nyss. lib. de Trin. & aduentu Domini
contra Iudæos, Athan. in orationibus contra
Arianos, & contra Gregales Sebellij, Cyril.
lib. 1. contra Iulianum, Theodoret. quæst. 19.
in Gen. Hilar. lib. 4. & 5. de Trinit. Ambr. lib.
1. de fide, Augustin. libro 2. de Trinitate:
Et è Recentioribus, præcipue Vasq. disp. 108.
cap. 2. Mol. ad quæst. 27. disp. 2. Didac. Ruyis
disp. 36. de Trinit. sect. 4. & 5. Suarez lib. 2.
de Trinit. cap. 3. Cuiusmodi sunt ea quæ se-
quuntur: *Faciamus hominem ad imaginem, &*

14.
Trinitas
personarum
probat
ex Veteri
Testamen-
to.

*similitudinem nostram, Gen. 1. & Ecce factus
est quasi vnus ex nobis, Gen. 18. & enue-
scendamus, & confundamus ibi linguas eorum.
Gen. 11. Dominus pluit super Sodomam, & Go-
morrah sulphur, & ignem Domino, de celo,
Gen. 9. aliaque, id genus, quibus distinctio
personarum diuinarum designatur, & quibus
sancti Patres frequenter vsi sunt.*

Efficaciora vero sunt illa, quibus conuincit-
ur Messias Iudæis, promissum esse Deum, &
Dei filium, personaliter à Patre distinctum.
Cuiusmodi sunt tria illa, quibus ex veteri Te-
stamento desumptis, & à Iudæis admissis, tan-
quam diuinis oraculis, Paulus contra eosdem
Iudæos vsus est cap. 1. epist. ad Hebr.

Primum habetur psal. 2. vbi David in perso-
na Christi, seu Mess. vt ex initio psalmi liquet,
& ex sequentibus, quæ Davidi in propria per-
sona conuenire non possunt: vt illud v. 8. *Postula à
me, & dabo tibi gentes hereditatē tuam, & possessio-
nem tuam terminos terræ: nunquam enim ipse,
nec vnus eius posterorum, præter Messiam,
tam latè regnum suum temporale, aut spiri-
tale amplificauit: David, inquam, in perso-
na Messie sic loquitur: Ego autem constitu-
tus sum Rex super Sion montem sanctum
eius, prædicans præceptum eius. Dominus dixit
ad me, sedes tuæ Iehoua, quod est nomē Dei
propriū & incommunicabile, vt dubium
non sit ipsum esse Deum loquitur, Filius meus
es in, singulariter scilicet, id est vnicus, &
naturalis, non adoptiuus, vt plurimi alij.
Ego hodie genui te, id est, in die, & in nunc
æternitatis immutabili: æternaque, & e-
dem semper manente generatione, heri, &
hodie, & ab æterno in æternum existente.
Nam quod hæc postrema verba intelligi de-
beant necessario de speciali, & naturali
filiatione, & de generatione æterna signi-
ficata per vocem. *Hodie*, ed quod sem-
per immutabiliter perseuerat: non autem de
temporali, & adoptiua, multis aliis com-
muni: patet, quia filiatio temporalis, &
adoptiua tantum, fuit concessa multis aliis
hominibus, & Angelis. Atqui Deus sic lo-
quitur Messie, vt specialem eius præroga-
tiuam commendat, & excellentiam præ om-
nibus aliis: ergo non loquitur de filiatione
temporali, & adoptiua tantum. Nec obest,
quod aliqui Patres hunc locum exponunt
de temporali Christi generatione, vel re-
surrectione. Nam priorem sensum magis
literalem non negant, licet ad istum accom-
modent. Videtur etiam Paulus Act. 12. vers.
33. eum intelligere de Christi resurrectio-
ne, sed aliam esse illius mortem recte ostendit
Corn. in eundem locum.*

Primum
struuntur
eius.

15.
Secundum
struuntur
eius.

Secundum habetur psal. 44. vbi David Mes-
siam Deum vocat, cum illi sic alloquitur: *Se-
deus Deus in sæculis sæculi, id est, O Deus Mes-
sia, regnum tuum semper durabit. Virga dire-
ctionis, virga signi tui, id est, sceptrum tuum,
seu regia potestatis, cum magna rectitudine, &
æquitate omnia moderatur. Dilexisti iustitiam,
& odisti iniquitatē: propterea vnxit te Deus, Deus
tuus, oleo latitiae præ consorsibus tuis: id est, ob eam*